

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.161/2025/4.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (felperesi képviselő címe, eljáró képviselő: dr. Oláh Tamás kamarai jogtanácsos)
Az alperes:	vármegyei Rendőr-főkapitányság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Gál Mária Ildikó kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (10. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 4.K.701.072/2024/9. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 35.000 (harmincötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2021. szeptember 1. és 2024. szeptember 30. közötti időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) a helység1i Rendőrkapitányság helység2i Rendőrőrs állományban nyomozó beosztásban teljesített szolgálatot. A helység2i Rendőrőrsön a perbeli időszakban 2 fő nyomozóval bünygyi osztály működött, vizsgálati osztály azonban nem volt, a vizsgálói feladatokat a helység1i Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályán végezték, amely leterheltségére való tekintettel a vizsgálói feladatokat szétoosztották a helyi rendőrőrsökön szolgálatot teljesítő, nyomozó beosztásba tartozó állomány tagjai között. A felperes a perbeli időszakban a nyomozó beosztása mellett rendszeresen végzett vizsgálói beosztáshoz tartozó feladatokat is ellentételezés nélkül, szolgálatteljesítési idejének 60%-ában vizsgálói, 40%-ában nyomozói feladatokat látott el. Az emiatt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a 2024. október 9. napján kelt határozatszám1 számú határozatával megalapozatlanságra hivatkozással elutasította.

A felperes keresete

[2] A felperes keresetében a perbeli időszakra 1.430.050 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Kereseti kérelme jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés c) pontját és (5) bekezdését jelölte meg, a megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában (38.650 forintban) kérte megállapítani. A kereseti kérelmét továbbá a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr1.) 2. számú melléklete, a nyomozás és az előkészítő eljárás részletes szabályairól szóló 100/2018. (VI. 8.) Korm.rendelet (a továbbiakban: Nyer.) 150. § (1) bekezdése, valamint a büntetőeljárásról szóló 2017. évi CX. törvény (a továbbiakban: Be.) 348. §-a rendelkezéseire alapította. Állította, hogy a nyomozó és a vizsgáló eltérő beosztás, amely eltérő feladatokkört feltételez és az azok közötti elhatárolás alapja a gyanúsítás közlése. 5. sorszám alatt kimutatást csatolt a nyomozási/felderítési szakban és az azt követő vizsgálati szakban készített iratok számáról és az annak alapján az általa végzett nyomozói és a vizsgálói munka arányáról.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek a perbeli időszakra 1.430.050 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. Mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy a felperes megbízási díjra való jogosultsága (jogalap) a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján – a Hszt. 2023. február 1-jei módosításához igazodó releváns két időszakban – fennáll-e. A 2021. szeptember 1. és 2023. január 31. közötti időszak (a továbbiakban: első időszak) tekintetében a Hszt. 2. § 25. pontja, a BMr1. 2. számú melléklete, a Be. 348. §-a és 31. § (2) bekezdése figyelembevételével rögzítette, hogy a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai

között éles határ nem állapítható meg, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elkülöníthetők; a feladatok elhatárolása alapján határozható meg, hogy melyek tartoznak a nyomozó és melyek a vizsgáló beosztáshoz. A bírói gyakorlatra utalva kiemelte, hogy a munkakör bővítése nem eredményezheti azt, hogy a felperes több beosztáshoz tartozó feladatokat lásson el díjazás nélkül. Megállapította, hogy a felperes az első időszakban a nyomozói beosztásához képest folyamatosan vizsgálói feladatokat látott el többletfeladatként, az alperes a nyomozói feladatok ellátása alól nem mentesítette, mely a megbízási díjra való jogosultságát megalapozta.

[4] A 2023. február 1. – 2024. szeptember 30. közötti időszak (a továbbiakban: második időszak) kapcsán a felek nyilatkozatai és a tanúvallomás alapján azt rögzítette, hogy a felperes minden szolgálatát érintően nagy arányban látott el a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozó feladatokat. A második időszakban annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes beosztásba nem tartozó feladatellátása folyamatosan, rendszeresen történt, hosszabb időn keresztül, és a többletfeladatellátás valóban érdemben haladta meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit, azaz nem eseti jellegű, hanem ténylegesen jelentős többletmunkát eredményezett. Hangsúlyozta, hogy a Hszt. 2023. február 1-jével bekövetkezett módosítását követően a jogalkotó a megbízási díj jogintézményét megtartotta azzal, hogy az általánoshoz képest eltérő, a korábbiakhoz viszonyítva szigorúbb feltételek szerinti elbírálást írt elő. A Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontja - amennyiben a többletfeladatot az állomány tagja rendszeresen, tehát nem eseti jelleggel és számára jelentős többletmunkát eredményezve végzi -, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alkalmazásának is teret enged, ellenkező esetben a hivatásos állományú ellenszolgáltatás nélkül, lényegében korlátozásoktól mentesen a beosztásához nem tartozó feladatellátására megbízhatóvá válna.

[5] Az összecszerűség megállapításakor figyelemmel volt arra, hogy a felperes folyamatosan jelentős többletmunkát látott el, nem a saját beosztásába tartozó feladatokat is nagyszámban végzett, amelyre figyelemmel nem tartotta eltúlzottnak a rendvédelmi illetményalap 100%-ának megfelelő díjazás iránti igényt.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Állította, hogy az ítélet az anyagi jognak való megfelelés szempontjából sérti a Hszt. 71. § (1)-(6) bekezdését, 45. §-át, 102. §-át, a BMr1. 2. számú mellékletét, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: BMr2.) 10. § (2) bekezdését, a Nyer. 150. § (1) bekezdését, valamint a Be. 348. §-át. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásának alapjául szolgáló tényállást és a per elbírálása szempontjából irányadó jogszabályi rendelkezéseket helyesen állapította meg, ugyanakkor téves jogi következtetésre jutott; jogsértően állapította meg az első időszakban a folyamatos vizsgálói feladatok ellátásáért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján a megbízási díj jogalapját. A felperes munkaköri leírása a kifogásolt feladatokat tartalmazta. Nincs semmilyen jogszabályi alapja, hogy a büntetőeljárás nyomozati/felderítő szakaszában ellátandó feladatok kizárólag nyomozói, míg a vizsgálati szakaszában jelentkező feladatok kizárólag vizsgálói beosztásban lennének elláthatók. Az elsőfokú bíróság jogsértő módon figyelmen kívül hagyta érveit, hogy mindkét beosztás betöltésének szakmai képesítési követelménye ugyanaz. Kizárólag a foglalkoztató

érdekkörében jelentkező szakmai munkaszervezési és strukturális kérdés az, hogy rendszeresít-e külön bünygyi és külön vizsgálati osztályt. A feladatellátás szükségessége és annak mennyisége tekintetében nincs különbség a között, hogy egyes szervezeti elemekre tagozódóan külön-külön járnak-e el ugyanazon bünygyi szakirányú végzettséggel és képesítéssel rendelkező hivatásos állományú személyek, vagy egy személy jár-e el ugyanannak a bünygyi eljárásnak mindkét szakaszában.

[7] A második időszakban az elsőfokú bíróságnak a Hszt. 102. § előírását a megbízási díjra való jogosultság szempontjából vizsgálni (és nem mellőzni) kellett volna, amely nem üresíti ki a Hszt. 71. §-ában szabályozott megbízás jogintézményét. A megbízási díj továbbra is jár a szolgáltatelljesítési időn kívüli, az érintett számára a végzettsége, képzettsége alapján általa ellátható, de a foglalkoztató szervezeti egység feladatkörén kívüli többletfeladatokért. A második időszakban a többletfeladat felmerülése a fentiekre figyelemmel nem értelmezhető, így az eljáró törvényszék ezzel ellentétes megállapításai tévesek és jogszabálysértőek. A megbízási díj összege ugyancsak jogsértő, amely a jogszabályban meghatározott minimum mértékig (rendvédelmi illetményalap 50%-a) terjedhet, a felperes ugyanis nem igazolta az ezt meghaladó mértékben a többletdíjazás indokoltságát. Az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a többletmunka bonyolultsága, az eredeti munkaköri feladatokhoz viszonyított időigénye, annak gyakorisága, az arra előírt többlettudás indokolta a megbízási díj megítélt mértékét.

[8] A felperes ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, annak indokaival egyetértett; másodfokú perköltségigényét 35.000 forintban jelölte meg.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés alaptalan.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatkor figyelembe vette, hogy az alperes a fellebbezésében eljárási jogszabálysértést nem jelölt, az elsőfokú bíróság ténymegállapításait és bizonyítékértékelését konkrét (a bizonyítás eredményének értékelésével összefüggő) jogszabálysértésre hivatkozással nem támadta, a tényállás jogi értékelése vitatása és az összecszerűséget befolyásoló mérlegelés megalapozatlansága tekintetében eljárási jogszabálysértést nem állított, kizárólag az elsőfokú ítéletnek a jogalapot és az összecszerűséget egyaránt érintő anyagi jogi megállapításainak felülbírálatát kérte, ezért - a Kp. 99. § (1) bekezdésére, 100. § (2) bekezdés b) pontjára és 104. § (1) bekezdésére figyelemmel - az ítéltábla az előbbi körben nem vizsgálódhatott, mivel a fellebbezésnek nem volt olyan eljárási jogszabálysértésre hivatkozása, melyeket a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással.

[11] Így a fellebbezés korlátaira tekintettel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett mindkét releváns időszak tekintetében a másodfokú bíróság kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az elsőfokú ítélet a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjába és (5) bekezdésébe ütközött-e.

[12] Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdésének c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezés szerinti beosztásához tartozó feladatkört látott el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat ellátása okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben az adott szolgálati beosztás mellett, az alól történő mentesítés nélkül rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az többletfeladatként értékelendő. A Kúria következetes - jelen perben is irányadó - gyakorlata szerint a munkáltató utasítása alapján a hivatásos állomány tagja ugyan esetenként köteles ellátni a beosztása szerinti tevékenységhez nem tartozó feladatokat is, az ilyen jellegű feladat tartós ellátása ugyanakkor nem maradhat ellentételezés nélkül, az megbízási díjra jogosít.

[13] A nem támadott tényállás, bizonyítékértékelés és mérlegelés mellett a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helytállóan indult ki a felperes előadása, a tanúvallomás és a kimutatás adatartalma alapján abból, hogy a büntetőeljárás kapcsán a felperesnek nyomozói és vizsgálati jellegű feladatai egyaránt voltak, melyeket a perbeli időszakban folyamatosan, rendszeresen visszatérően 40-60 % arányban látott el.

[14] Az alperesnél a nyomozó és a vizsgáló beosztás az állománytáblában külön-külön rendszeresített, és a felperes kinevezésében nyomozó szerepel szolgálati beosztásként (munkakör). Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a munkáltató csak az állománytáblában rendszeresített beosztás keretein belül határozhatta meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja jogosult és köteles ellátni: ez a felperes esetében a nyomozó beosztás volt. Tekintettel arra, hogy a BMr1. 2. számú mellékletében külön szerepel a vizsgálói és külön a nyomozói beosztás, az alperes a nyomozói munkaköri leírás tartalmának meghatározása során nem moshatta volna össze a két eltérő beosztás eljárási feladatait akként, hogy a nyomozói munkaköri leírásban szerepelteti - általános és speciális munkaköri feladatként - a vizsgálói beosztáshoz tartozó feladatokat is.

[15] Az a körülmény, hogy a Be. 348. § (1)-(4) bekezdéseiben a nyomozó hatóság egységként szerepel, és az eljárási kódex az egyes nyomozati cselekmények elvégzésére külön beosztásokat nem nevesít, jelen per eldöntése szempontjából különös jelentőséggel nem bír, miután a Be. kétségtől nem munkajogi (közszolgálati jogi) szempontból határozza meg a büntetőeljárás egyes szakaszainak szabályait, az nem is feladata. Ugyanakkor a Be. 348. § (1) és (2) bekezdésében foglaltakból kitűnően a nyomozás felderítésből és vizsgálatból áll,

melynek tükrében a nyomozó és a vizsgáló beosztás elkülönítése szakmaspecifikus megközelítés alapján az alperes szervezeti tagozódásában megtörtént, mint ahogyan a BMr.1. is eltérő beosztásként nevezi meg a nyomozó és a vizsgáló beosztásokat. A következetes bírói gyakorlat szerint a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, így ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör feladatainak ellátását; erre a Kúria egységesen és következetesen már több határozatában rámutatott (Kf.VII.39.247/2020/4. - BHGY K-KJ-2020-487, Kf.VII.39.389/2021/4. - BHGY K-KJ-2021-685).

[16] A Be. LX. fejezete rögzíti a felderítés, míg LXI. fejezete a vizsgálat külön eljárási szabályait; a Be. 31. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság az előkészítő eljárás és a felderítés során önállóan, a vizsgálat során az ügyészség irányításával jár el. A Be. 866. § (1) bekezdés b) pontja alapján kiadott Nyer. a nyomozásra vonatkozó eljárási szabályok között rendelkezik a nyomozás megindítása, elrendelése (70-75. alcímek), a felderítés (76. alcím) és a vizsgálat (78. alcím) szabályairól. A felderítés és a vizsgálat szakaszai közötti elhatárolást a gyanúsított kihallgatás (77. alcím) eljárási cselekménye jelenti; jogszabályi kivételekkel, amennyiben a gyanúsítás közlése [Nyer. 144. § (1) bekezdése] törvényi feltételei megállnak, az ügyészség által irányított vizsgálatot kell folytatni [Nyer. 147. § (3) bekezdés], ennek hiányában a felderítés szabályai szerint folytatódik az eljárás [Nyer. 146. § (3) bekezdés]. A fentiek szerint a nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ valóban nem állapítható meg, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatók. A felperes és a tanú is alátámasztotta, hogy a feladatok között a határvonal, az elhatárolás tipikusan a gyanúsítás közlése, még akkor is, ha adódnak kivételek és atipikus esetben a felderítési szak nem ér véget a gyanúsított kihallgatásával. Az pedig nem vitás, hogy a felperes munkaköri leírásában szereplő, a teljes ügyfeldolgozásra kiterjedő nyomozási és vizsgálói eljárási cselekmények lefolytatása, a nyomozói feladatok mellett a vizsgálói beosztás feladatait is magukban foglalták.

[17] A Hszt. 2. § 25. pontja szerint szolgálati beosztásnak az állománytáblázatban rendszeresített, a hivatásos állomány tagjával betölthető munkakör minősül. A BMr.1. 2. § (1) bekezdés b) pontja alapján az állománytáblázat tartalmazza - egyebek mellett - a szervezeti egység felépítésének megfelelően szervezeti elemekre bontva az egyes szervezeti elemekhez tartozó rendszeresített szolgálati beosztások megnevezését. Tekintettel arra, hogy a BMr.1. 2. számú mellékletében külön szerepel a nyomozói és külön a vizsgálói beosztás, az első időszakban az alperes a felperes munkaköri leírása tartalmának meghatározása során nem moshatta volna össze a két eltérő beosztás feladatait akként, hogy a nyomozói munkaköri leírásban szerepelteti lényegében a vizsgálói beosztáshoz tartozó feladatokat a bünyügyi szolgálati ág részeként. A nyomozás eljárási folyamatában közreműködő nyomozó és a vizsgáló munkaköri feladatai között éles határ ugyan nem állapítható meg, azonban a vizsgáló és a nyomozó feladatai egymástól alapvetően elhatárolhatók. Az elhatárolás szakmaspecifikus kérdés, lévén, hogy más munkamódszerek alkalmazására van szükség. Az elhatárolásnak semmilyen munkaszervezési vagy strukturális akadálya nincs, a képesítési követelményekből pedig nem lehet azt a következtetést levonni, hogy a két beosztás, munkakör azonos lenne. Ha a hivatásos állomány szolgálati jogviszonyban álló tagja tartósan a beosztásához nem tartozó feladatot lát el, többletdíjazásra jogosult, amelynek mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt korlátozásokon belül lehet megállapítani.

[18] A második időszak kapcsán relevanciával bírt, hogy a felperes a Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjából és 103. § (1) bekezdéséből következően a szolgálati feladatait a törvényes előírásoknak, a parancsoknak és intézkedéseknek megfelelően köteles végrehajtani, és szolgálatteljesítése során köteles a szolgálati előjáró parancsát, a felettes rendelkezését követni. Erre figyelemmel a munkaköri leírás általános és speciális feladatai között az alperes előírhatta a munkaköri leírásban külön nem nevesített eseti jellegű feladatok végrehajtásának kötelezettségét is. Azonban, ha a hivatásos állomány szolgálati jogviszonyban álló tagja tartósan a beosztásához nem tartozó feladatot lát el, többletdíjazásra jogosult, amelynek mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdésében foglalt korlátozásokon belül lehet megállapítani. A téves jogszabályértelmezésre alapított anyagi jogi érvek között az alperes a Be. 348. § (1)-(2) rendelkezésére, valamint a Nyer. sérelmére, illetőleg a többletfeladatok megvalósításának hiányára alaptalanul hivatkozott, és indokolatlanul, a joggyakorlattal ellentétesen kérte számon a szolgálatteljesítés általános szabályaira vonatkozó, ezért az ügyben nem alkalmazható, 2023. február 1-jétől hatályos Hszt. 102. § (1) bekezdés b) pontjának megfelelő tartalmat is.

[19] Összességében az elsőfokú bíróság a peradatok alapján helytállóan állapította meg a nyomozó és a vizsgáló beosztás eltérő jellegét, azt, hogy a felperes a többletfeladatokat folyamatosan, rendszeresen ellátta a perbeli időszakban, eltérve ezzel az eredeti beosztása szerinti feladatoktól. Mindezekre figyelemmel az alperes tévesen hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának sérelmére. A megbízási díj elsőfokú ítéletben történt megállapítása az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult.

[20] A megbízási díj mértékével összefüggésben lényeges, hogy az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, azt ennél fogva az elsőfokú bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg, a konkrét mérlegelési tevékenység jogszabályellenességét azonban az alperes eljárási jogszabálysértés megjelölésével a fellebbezésében nem támadta. Az alperes alapvetően jogalapot vitató érvelése nem volt alkalmas - anyagi jogi álláspontjának el nem fogadása miatt - arra, hogy a felperes javára megállapított megbízási díjnak attól eltérő, alperes által állított minimum mértékét alátámassza.

[21] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[22] A pervesztes alperes a Kp. 99.§ (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazodó és a jogi képviselő által a kifejtett érdemi munkával arányosan felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[23] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket (114.404 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[24] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[25] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. szeptember 9.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Kinyó Krisztina s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró